

em Verlage:
lepsi.
 ampfe u. deren Heilung
Orientis
 Boas,
 chstrasse 22
 e Heilung der Epilepsie
 äumen, sich schleunigst
 h zu beziehen.
 er das Auxilium orientis,
 us Boas in Berlin.
 Erfinders Sylvius Boas
 l. und nachdem der ge-
 Herr: Dr. Hess durch
 cheit der Ingredienzien,
 mbiniren, nachgewiesen,
 il dahin abgeben, dass
 lge seiner Substanzen,
 lt ist, durchaus geeignet
 formen Zuständen, bei
 s. w. mit Erfolg ange-
 den täglich in den Zei-
 osen Mitteln gegen die
 s Auxilium orientis des
 er genauen Anwendung

ény.
 lu községében egy
 s szántóföld,
 l álló tagosi-
 tartozó egy új lakó-
 kel szabad kézből
 eleket megtudhatni
Szilárd urnál,
 29 2-3

s Eperies.
 einem P. T. Publi-
 geugte
nefe,
 inhauslokalitäten
ezlehen.
 Kilo 40 kr.
 pren wir einen ent-
 em Bemerken, daß
 2 Tagen anstande-
 33 2-3
& Comp.

zállás
 emelet, 2-2
ellékletei
tól.

ági első ipar-
erjesi takaré
 resei, ezennel
 a f. é. február
 b. kir. Eperjes
 tanácskozási

ÉSRE.
 lesznek:
 tésése a mult
 s a mérlegk
 80 2-3
 jelentése.
 ozása.
 ár 11-én.
 esi Bankgyelet
 gatósága.

ó. 2-3
 rban 290 hold
 égekkel bérbé
Szinyey Zsófia

EPERJESI LAPOK

Sárosmegye s városainak társadalmi s gazdasági érdekeit képviselő hetilap.

Szerkesztői iroda: fútcá, 203. szám.
 Ide intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény.
Kiadó-hivatal:
 Eperjesi Bank-Egylet könyvnyomdájában Eperjesen.
 Ide intézendő minden előfizetés, hirdetés és a kiadás
 körüli panaszok.

Megjelen: minden szombaton.
Előfizetési ár:
 vidékre postán vagy helyben házhoz küldve:
 Egy évre 5 frt — kr.
 Félévre 2 „ 50 „
 Negyedévre 1 „ 50 „

HIRDETÉSI DÍJ:
 háromhasábos petit sor egyszeri hirdetése 5 kr., többszörös
 hirdetés jutányosabb.
 — Bélyegdíj: minden hirdetésért külön 30 kr. —
 Nyitlér minden sor 10 kr.
 Kéziratok és levelek vissza nem adatnak. — Bérmentellen
 levelek csak ismerős kezektől fogadtatnak el.

Üssük a vasat, míg meleg!

Az eperjesi jogakademia visszaállításának ügye — mint t. olvasóink lapunk előbbi számaiból is tudják — élénken foglalkodtatá mindazokat, kik a dolog iránt érdeklődnek. A mozgalom, mely ennek folytán, városi képviselőtestületünk több tagjától kezdeményezve, megindult, magában a képviselőtestület kebelében, csakhamar célt ért.

A jogakademia megszűnésének ugyanis az volt az oka, hogy a jogakademiák szervezetét meghatározó új rendszabályok, melyeket a ministerium kiadott, valamennyi jogakademiának nyolc tanszékkal való ellátását s négy évfolyamúvá alakítását követelik.

Az eperjesi főiskola addig is csak áldozatokkal tartathatott fenn s pénzalapja sokkal csekélyebb volt, semhogy azon tetemes költségeket megbirta volna, melyekkel az újjászervezés járna.

A jogakademia megszűnése ily körülmények között mindinkább valószínűvé lett.

Történtek ugyan felszólalások az intézet érdekében, s az egyházkerületi gyűlések — ha jól vagyunk értesülve — több ízben appelláltak azon vagyonos urak áldozatkészégére, kiknek ősei a főiskolát alapították s évszázadokon keresztül fenntartották; azonban minden siker és eredmény nélkül.

A régi áldozatkészég nem létezik többé s ama lelkesedés, melylyel a nagy eszmék, a szép, a jó és nemes, egykor felkaroltattak, kiveszett az unokák kebléből, vagy csak nagyon szerény körre szeret szorítkozni, oly körre, melyen belől más áldozatokról nem lehet szó, mint olyanokról, melyek cum grano salis mérhetők meg, míg másrészt az illetők dicsőségét mégis tetemesen növelik.

Igaz ugyan, hogy a takarékoság a mai viszonyok között a legkiválóbb polgári erények egyike. De nagy kérdés, vajjon takarékoságból nem áldoztak-e az illető urak! — A körülményeket véve tekintetbe, ezen feltevés nem látszik igazoltnak s sokkal hihetőbb, hogy az ügy iránti érzék hiányában keresendő a jogtanoda feladásának oka.

Az ágostai hitvallásuaknak mult évi egyetemes gyűlésén Zsedényi Ede szóba hozta az eperjesi főiskola ügyét. Szomorú eseménynek nevezte annak megszűnését s párhuzamot vonván az eperjesi s más akademiák között, sajnálattal constatálta azon tényt, hogy egy magyar parlamentáris közoktatási minister rendszabálya volt az, mely halálos csapást mért azon tanintézetre, mely a pártfogóság szívós kitartása tolytán, még a Thun-féle ministerium korszakában is fenn tudott állani.

A protestáns egyetem a nevezett alkalommal ezen ügyre nézve mindazáltal csak azt határozta, hogy az ezen kérdés megoldására szükséges előleges intézkedések megtétele a tiszai superentendentiára bizassék első sorban. — Hogy azonban az egyetem ezen első lépések megtörténte után mit szándékozik tenni s illetőleg anyagilag is mily arányban hozzájárulni — erre nézve semmiféle határozat nem keletkezett. Pedig nézetünk szerint első sorban erre lett volna a legnagyobb szükség, mivel — mint egy városi képviselő igen helyesen megjegyezte — a visszaállítás jelenleg tisztán pénzügyi kérdés. Erkölcsei támogatásban — a jogtanoda vissza-

állítás közóhaj tárgyát képezvén — nincsen hiány; de ha mindnyájan csupán erkölcsileg fogjuk azt támogatni s az anyagi támogatást, a fedezetet, mely conditio sine qua non, a gondviseléstől meg a — kormánytól várjuk, akkor ugyan nem kell attól tartanunk, hogy „eperjesi jogászok a békeszerető polgárság éji nyugodalmát valaha megzavarnák“, valamint hogy teljesen meg lehetnek nyugtatva azon városi képviselő urak is, kik a „prókátorok megszaporodásától“ meg attól félnek, hogy a jogakademia visszaállítása esetében „a jogász urak a gymnasiumi tanuló ifjúságnak rossz példát mutatnának.“

Az első lépés — mint t. olvasóink tudják — megtörtént. Az eperjesi képviselőtestület még a jelen kedvezőtlen pénzügyi viszonyok dacára is, nagy szótöbbséggel határozatilag kimondta, hogy az akademiát a visszaállítás esetében évi 1000 frtnyi segélyben részesítendi. Ennél többet a város nem tehetett.

Azóta azonban szünetelni látszik az oly bévvel felkarolt ügy s minden jel arra mutat, hogy a mozgalom megindító időközben megfedekeztek azon példabeszédről, hogy „ütni kell a vasat, míg meleg“.

A legtöbb, közérdekű célra irányult törekvést csak azon esetben koronázza siker, ha az annak elérésére megindult működésben lehetőleg elkerültetnek a hosszú szünetek. Nehézségeket csak kitartással s folytonos buzgalommal távolíthatni el; de megtüzesíteni a vasat s csak azután ütni azt, mikor már kihült; ez oly politika, mely rendszerint más eredményeket hoz létre, mint a minőkre törekedtünk.

Hogy a jogakademia visszaállítása érdekében kezdeményezett mozgalom megindító e hibába ne essenek, mi részünkről azt tartanók helyesnek, ha ez ügyben egy permanens létesítő-bizottság alakulna, mely tervszerűleg és állandóan működne mindaddig, míg létele akár a cél elérése folytán, akár más okból fölöslegessé válnék.

Levelezés.

K.-Szében 1877. január 27-én.

F. hó 27-én városunk egy örvendetes jelenetnek volt szemtanuja. Erdemekben megöszült derék polgármesterünk, Ribóssy József úr hosszú és hű szolgálatai jutalmául Ő Felsője dicső királyunk által adományozott Ferenc József rend III-ad osztályu lovagkeresztjével lón az egész városi polgárság jelentéében a városház termében földíszítve. Az adományozási oklevél fölolvasása után említett osztályu lovagrendet polgármesterünk mellére Imrich Ferenc úr mint legöregebb városi hivatalnok tüzte föl. Az ünepélyes s minden jelenlevő polgár keblét megható actus alatt a kis szebeni férfi dalkör az „Isten áldd meg a magyart“ Hymnust zengé el s a lelkesült Éljenkiáltások között mozsár lövések járultak a tisztelet emeléséhez. Ezek után, közgyűlés lévén a kitűzött s megvitandó pontok elintézéséhez fogtak, mit bevégezvén, a várost képviselő polgárság testületileg tisztelgett a polgármester urnál.

A békebiróság kérdése.

Gyors és olcsó igazságszolgáltatás, ez az, a mi országzerte közóhaj tárgyát képezi, s méltán; mert tény, hogy a perviselés jelenleg több oknál fogva sokkal költségesebb és lassabb, mint azt a honpolgárok érdeke s hitelviszonyaink javulása megkíváná.

A perrendtartás számos hiánya, a bírák aránylag csekély száma s rendkívüli elfoglaltatása

mind oly bajok, a melyeken okvetlenül s mihamarább segíteni kell.

Igyekeznek is a mérvadó körök segíteni azokon. A perrendtartás hiányain egy novella által, mely mint hírelt, már egy ízben el is készült, de tárgyalás alá nem vétetett. Mellesleg megjegyezve, talán jobb is, hogy sub rosa maradt; mert a legnagyobb baj nálunk épen az, hogy kikerekített, szervesen összefüggő törvények helyett, a legtöbb esetben pótló, toldó-foltozó törvényeket kapunk, melyek a már meglévőket részben érvényben fenntartván, részben pedig megszüntetvén, a tiszta áttekintést annyira nehezítik, hogy laikus ember valamely törvénytudónak segélyül hívása nélkül ugyan nem igen tájékozhatja magát; sőt még az utóbbinak is talpon álló embernek kell lennie, hogy a mindenféle, egymást hol pótló, hol megsemmisítő, hol pedig kiegészítő törvények és rendeletek tömkelegében Ariadne fonalát megtalálhassa és eligazodhassék.

A bíróságoknak szaporítását pedig az ügyszalmazsúnet nélküli növekedtének arányában, a mostoha pénzügyi viszonyok nem engedik.

Ily körülmények között legcélszerűbbnek ismertetett fel, egy oly expedienshez nyulni, mely az elősorolt bajokat, legalább részben, elenyésztette, a nélkül, hogy az országot új költségekkel terhelné.

Ily expedienst a békebirósági intézményben vélték feltalálni, még pedig helyesen.

A külföldön, s nevezetesen Angliában, ez intézmény már régóta meg van honosítva s oly üdvösnek és célszerűnek bizonyult, hogy ma már az angol igazságszolgáltatásnak egyik lényeges szervét képezi.

A békebirósági intézménynek a külföldön aratott ezen sikere arra indította a mi igazságügyünket is, hogy a bagatell ügyeknek békebiróságok által leendő elintézését tárgyalás törvényjavaslatot készítsessen, mely jelenleg a képviselőház illető szakbizottságának szolgál tanácskozmány tárgyául.

A képviselőház szakbizottságában két vélemény áll egymással szemközt. Az egyik a ministeri javaslatot pártolja, mely tiszteletbeli békebirákra s a szolgabírákra kívánja bízni az 50 forinton aluli perek elintézését; a másik vélemény az igazságügyi bizottság azon ellenjavaslatának ad előnyt, melynélfogva a 100 forinton aluli perek nem a szolgabírákra, hanem a járásbírákra lennének bízandók.

A „Hon“ a következőkben összegezi azon érveket, melyek az egyik s a másik javaslat támogatására hoztattak fel:

A szolgabírákra a kormány azért akarja ez ügyeket bízni, mert: 1. A néppel közvetlen érintkezésben vannak. 2. Tőlünk nem várható nagy szakértelmet a bagatell ügyek nem igényelnek. 3. Körutjaikban elvégezhetik azokat adminisztratív teendőik mellett. 4. A nép hatóságukhoz, a történelmi fejlődésnél fogva, szokva van. 5. Nagy költségmegkimélés eszközölhető ugy az államra, mint magánosokra nézve, ha ez ügyektől a rendes bíróságok megszabadulnak. 6. A mennyiben pedig itt-ott, emiatt a szolgabírák szaporításából költségek keletkezzenek is a megyékre, kisebb lenne az, mintha a járásbírókat kellene szaporítani, melyeket jobb lesz, megkimélhető erejüknek megfelelőben, a telekkönyvi hatósággal felruházni. Ez által a birtokviszonyoknak nagyobb szolgálat tétetik, mint keletkeznek: a járásbíráknak, a bagatell ügyekben, a jogszolgáltatásra nézve, előnyösebb működése által.

Sőt vannak, kik (az angol forum mintájára) a szolgabírónak jogi qualificatióját is kikötvén, ez által a szakszerű igazságszolgáltatásnak elég garantíát vélnék adni.

Ezzel szemben azok, kik a jogügyi bizottság többségével, a járásbírókakra azért akarják (a községi bíráskodás illetékességén kívül eső) bagatell ügyeket is bízni, hogy 1. A szolgabíró ambulatorius jogszolgáltatásában elég gyorsaságot nem látnak. 2. Mert a szolgabírák folyton szaporodó teendőik mellett peres ügyek elintézésére nem érnének. 3. Mert a jogszolgáltatás állandó forum mellett és jártas szakbíró által gyorsabban történhetik (ha azt nem köti a perrendtartás, mint

most), mint a szolgabírák mellékes foglalkozása utján. 4. Mert ha már személyzetet kell szaporítani — inkább szaporítsuk a szakközvegeket és egyes bírákat, mint a dilettans szolgabírákat. 5. Mert ezekből csak úgy lesznek jó adminisztratív közegek, ha csak erre szentelik magukat. 6. Mert a járásbírák teendőit csak a perrendtartás sokasítja, hogy ha ezek legnagyobb részére nézve attól megszabadulnak, akkor személyszaporítás nélkül is elég gyorsan fogják a bagatell ügyeket elintézhetni és 7. Jogfejlődésünkre nézve kívánatos az egyes bíróság rendszerét fejleszteni.

Ezen érvekből kiviláglik, hogy a szolgabírákra bizni a bagatell ügyek elintézését csakis azon esetben volna tanácsos, ha közigazgatásunk rendszerre a modern igényeknek megfelelőleg újjalakítottatnák s nevezetesen: ha a szolgabíráktól megkivántatnék a jogi qualificatio s ha továbbá a szolgabírói járások szaporítottatnának.

Hogy a szolgabíráknak ez esetben le kellene mondaniok azon gyakorlattól, melynélfogva a hivatalviselés mellett gazdálkodnak is, ez nagyon természetes.

E reformok nélkül a békebírói intézmény csak úgy fog célhoz vezetni, ha a járásbírákra ruháztatik.

Különfélék.

Fényes álarcos bált rendez az eperjesi lövész-egylet az ez évi farsang végével, f. é. február 13-án a fekete sas vendégo nagy termében, melyre a t. cz. közönséget tiszteletteljesen meghívja. — Belépti-díj személyenként 1 frt oszt. ért. Egy 5 ülésű páholy a teremben, 5 személyre szóló belépti díjjal együtt 10 frt oszt. ért. Egy 3 ülésű páholy a teremben, 3 személyre szóló belépti díjjal együtt 6 frt oszt. ért. Egy karzati számozott zártszék 1 frt 50 kr. — egy számozott zártszék az üvegfal megett 2 frt oszt. ért. — Este pontban 9 órakor pompás álarcos menet. Nubia királya kéri az aethiopiai király leányát; a két királynak fényes bevonulása elefánt és zsiraff vonatokon. — Kezdeté este 8 órakor. — Páholy és zártszéki jegyek válthatók: Kösch Frigyes ur kereskedésében, este a pénztárnál. — Álarcos öltözetek. Gerőfi színigazgató ruhatarából, Behringer F. fodrásztermében február 10-étől kaphatók.

Gerőfi Andor színigazgató, ki — mint a mult számban megjegyeztük — e hó közepe táján fog jól szervezett társulatával városunkban megérkezni, 12 válogatott előadásra bérletet nyitott. Bérleni lehet körszékre 8, és zártszékre 6 ftjával. Előjegyzéseket a színigazgató iránti szivességből elfogad Alexander József ur.

Neerolog. A magyar paedagogusok köztiszteletben álló Nestora, dr. Tavaszi Lajos, iglói tanár, tanári működésének 34-ik, életének 63-ik évében hosszabb betegeskedés után m. hó 28-án Iglón Szepesmegyében elhalt s 30-án három órákor temettetett el. Tavaszi Lajos Pestalozzi eszméinek legbuzgóbb terjesztői közé tartozott s

a 40-es években úgy irodalmilag mint társadalmilag rendkívüli hatással bírt a népiskolák és kisdudóvok ügyének országsszerte felkarolására. Az ő működésének lehet köszönni, hogy már 1848-ban megtartatott az első egyetemes tanítógyűlés. Áldás emlékére.

A katonai sorozások nálunk január 31-én fejeztettek be, még pedig — mint mondják — kedvező eredménnyel. Felemlítésre méltónak tartjuk azon körülményt, hogy ezen alkalommal az ilyenkor rend szerint előfordult csendháborítások a szolgabírák erélyes intézkedései folytán elmaradtak. Csak egy-két besorozott gyűjtött rá a hagyományos nótákra, a miért csakhamar hűvökre kerültek. A többiek aztán fölöslegesnek tartották, ország-világnak tudtára adni, hogy a hazának felsőmegei védői jobb katonák, mint énekesek.

A „Betyár kendője“ című népszínművet hozták színre nem rég magyar műkedvelők New-Yorkban. A yankeeknek, mint írják, rendkívül tetszett a darab meg az előadás.

Előléptetés. A m. kir. honvédségben legutóbb számos hadapród lón tiszthelyettesé előléptetve. A sárosmegyei, 37-ik zászlóaljnál tiszthelyettesekké kinevezettek: Szabó, Steiner és Telesniczky, hadapródok.

A járdáknak fűrészpórral vagy hamuval való behintését egyszer s mindenkorra meg kellene rendelni, nem minden egyes befagyási esetben külön. A laktanya előtti járdát sem kellene kivenni, mely többnyire legsikamlósabb.

A tartalékban levő volt egy éves önkényesek felhívtak, miszerint a tisztvi vizsga letételére jelentkezzenek, s egyszersmind megjelöltettek a tárgyak, melyekből a vizsgát kiállaniok kellend. A mint a tárgyak sorozatából kivehető, a vizsga sok tekintetben meg van könnyítve s ennél fogva hisszük is, hogy ifjaink tömegesen jelentkezendnek a vizsgára.

Párbaj a levegőben. Ferguson Smith New-Yorkból megérkezett Párisba és a Bristol hotelbe szállott meg. Ki ez a Ferguson Smith? Kérdezik önök. — Allamférfi, költő, gazdag bankár? — Egy se ezek közül, hanem hőse egy párbajnak, mely talán a legborzasztóbb, azok közül, melyek a magán harc történetében folygyezvék. Tíz éve annak, hogy Ferguson Smith megnősült. Neje szép volt. Egyik bizalmas barátja Davis ezredes is ilyenek találta, sőt meg is mondta a nőnek és néhány nap mulva oly bensőség fejlődött ki közöttük, mely utóbb házasságtöréssé érlelődött meg. Egy nap a férj megtudott mindent. Orjögött dühében és egy a párbajnak eddig ismeretlen módját forgatta agyában. Felingerült képzelete csakugyan talált egy borzasztó eszmét. Ellenfelének a párbajt léghajóban ajánlotta. A két félnek egy időben kellett (mindegyik külön léghajóban) fölszállani és ezer méter magasságban löni egymásra. Így történt. A két léghajós fölszállott. Midőn már jól felemelkedtek Ferguson Smith bámulva látta nejét is az ellenfél hajójában. Ez csak kettőzte

dühét a megcsalt férjnek. Nehány perc mulva a léghajósok elégséges magasságban voltak. A férj intett az ellenfelének, — az válaszolt. A párbaj kezdődött. Egyszerre két lövés dördült meg. Davis ezredes hibázott, Ferguson Smith talált. A vétkesek léghajója vad rohammal zuhant lefelé. Ötszáz méter magasságban a két szerelmes kibukkott a hajóból és a testük közel egymáshoz egy sziklán zúzódtak darabokra. Ferguson Smith a párbaj befejezte után leszállott. A rendőrség Amerikában nagyon türelmes a párbajok iránt. Smith-et sem üldözték. Azóta Smith kétszer nősült.

Ez is kritika. Oliver Wendell Hollmer a szellemes angol író, legújabb cikkeinek egyikében, következőleg ír egy modern zongora művészről fölött:

„Fiatal asszony volt, kinek ruhája annyira fodorral bírt, mint a hány gyűrűje van Saturnus csillagának. A zongora előtti széket kétszer is megforgatá s oly módon ült le reá, mint egy szappan buborék a mosdótól szélére. Azután feltekerte ruha ujjait mintha ökölvadakra készülne s kezeit oly formán szétterjeszté mint a kacsza midőn lábait a vízbe leereszti. Mint két tigris a fehér és fekete juhnyájra, úgy csaptak kezei a billentyűkre s a zongora felsikított mintha farkára léptek volna. — Mély csend — oly csend, hogy haját is nőni hallja az ember. Azután ismét egy sikitás, mintha a zongorának két farka lenne, s mindkettőre egyszerre rálépett volna. Ezután érzékeny nyafogás — mindjárt reá egy gözmozdony gyorsaságával, háromszor négyszer fel s alá a zongorán, ismét mély csend — ezután újra lelketrázó sikitás — s így tovább vagy másfél óráig.“

Rövid a lába, de útni tud. 1849-ben egy kis zömök legény honvédek ajánlkozott.

„Rövid a lábad — mond a szolgabíró — nem vagy te gyalognak való.“

„Már hogy ne lennék? én hordom a leveleket a postáról négy mértföldre, négy év óta, hát csak megszokhattam a gyaloglást.“

„A mértéket sem ütöd meg!“

„Majd megütöm a muszkát!“

Csakugyan bevették a fiut.

Azt mondják Ceylon szigetéről, hogy ott a partokon szép holdvilágos éjjeleken méla-dallamu zenehangokat hallhatni, mint az Aeolhárfaéit, mely hangok változó gyengéd zengése még a tengerhullámok suhogását is felülhaladják. Ezen hangokat kagylóknak tulajdonítják, melyek a sirencnek mondját felélesztik. Az utazók, kik e szigetet meglátogatták, az ily éjjeleket végtelen szép és izgatónak mondják.

Mit mutat a hőmérő? kérdi egy ur az inasát. Miska gondos vizsgálat alá veszi az ördögös szerszámot, s aztán nagy határozottsággal mondja: „Semmit, nagyságos uram.“ „Semmit? hisz az nem lehet. El van talán törve?“ „Nincs az, nagyságos uram. Többször is tapasztaltam én már ezt a hibáját neki, de mindig csak télben.“ Az ur megnézi a thermometert, hát akkor látja, hogy a Miska a zérust fordította a semminek.

TÁRCA.

Éjjeli zene.

Sötét a város, mert felette
Az éj palástja elterült;
Nappnyugattól távol keletre
Az ég kékellő és derült.
Mély csend pihen utcán, földelen.
Járó-kelők rég nyugszanak.
Hangját ódon torony hegyén fenn
Kuvik-madár hallatja csak.

Egyszerre szellőszárnyra kelvén —
Honnán, hová szelid zene?
Az édes alvó meglepetve
Szép álmiból felezzene,
A dal, az éji dal varázsa
Áthág a barna ablakon.
Elhallgat a síró madárka
Reája a sötét fokon.

A sírót lám megnyugtató a
Síró zenének lágy heve.
Elszenderíté s bánatára
Enyhítő balszemet teve.
Hát téged őh szerelmes ember,
— Fal mellé dölve — nem tüzel?
Hisz kedvesedhez érzettedel
Még nem jutál olyan közel!

Nézd, nézd az ablak mint világol!
Tudják belül, hogy lenni ki van.
Tudják belül, búsz éji vándor! —
S te nyögsz szived hullámiban.
Mi szépen, őh mi szépen húzzák:
„Szeretlek én egyetlenem...“
S nem oszlathatja szived hűjét
Az, hogy ő a tied leszen!

De őh ki értne érzetednek
Csodás, borongó képeit?
Volt oly sziv is, mely olyéért vértett
Mi mást öröme lelkesít.
Szerelmes vagy; ez kulcsa búdnak.
Orulsz éltednek s sirba vágyasz.
Szivedben egymást váltva dúlnak
Szilaj kedv és mogorva gyász.

Szép kedvesed — ki érti lelked —
Most ép oly méla s búsz talán.
Hány érzet járja át kebledet
Ilyen derült, szép éjszakán!
Mennyegző lesz a vége, látom.
Azért csak rajta, húzd cigány!

Ejz szinte már mulatni vágyom
A két szerelmes lakzóján.

És a zenész rákezdi újra;
És húzza, húzná végtelen;
De a hajnal, biborfényt szórva,
A felhős égen megjelen.
Kuvik-madár egyet kiált meg,
S sötét zugolyba megvonul.
Mit átaludt, hallott és átélt, —
Elmondja majd, ha alkonyul... *Derengő.*

Pantalon ur kalandja.

A Páris mellett elterülő gyönyörű marly-i ligetbe vezetjük olvasónkat — ha kegyesen megengedi.

Reggeli nyolc óra volt, s felséges nyári idő; a fák lombjaival pajzánul játszott a langyos, sütogó szellő; a sok madárka oly édesen dalogtatott, a fü oly illatos volt s oly szemet örvendeztető a színe!...

Történetünk hőse, egy ártatlan fiatal ember, tele tüdővel szívta magába a friss levegőt, magánosan fel s alá sétálgatva.

Szájában szivar volt s fejében egyetlen gondolat sem. Mire sem gondolt e pillanatban, vagy ha igen, legfeljebb a madárkák bájoló dalára, a lombok suttogására.

Ekkor, épen midőn a gyalogösvény egy kanyarulatához ért, hirtelen egy éltesebb uri emberrel találja magát szemben, kinek hajzata ősz, arcikifejezése bős s szava dörgő.

„Uram!“ kiáltá az ismeretlen. — Magános sétakedvelőnek kiesett a szivar a szájából, — pedig valódi havannah volt.

„Uram! — Ön azért van itt, hogy nőmmel találkozzék; ön nőmet várja; de hiába, biztosítom önt, hogy nem fog eljönni; helyette én jöttem el; ugy-e erre nem gondolt? Hanem tudja meg: én mindent tudok; az ön gyöngéd levele most az egyszer az én kezembe került! Uram, mi számolunk egymással!“

Az ilykép megrohant alig tudott bámulatától magához térni.

„Uram! — mondá — alkalmasint tévedés van a dologban; esküszöm, hogy nincs szerencsém kedves nejét ismerni; ön látja, hogy szivarozom

— szolgálhatok talán szivarral? — valódi havannah, ajánlhatom önnek!“

„Semmi mentegetőzés, uram! kiáltá indulatosan a férj — ön azért jött ide, hogy nőmmel találkozzék; ezt nem tűrhetem s ezennel elégtételt kívánok. Hoztam pisztolyt is magammal, válaszson egyet; tanukra nincs szükségünk! Nos rááll ön, uram?“ A mi magános barátunk minél nyugodtabb s udvariasabb magviseletet tanusított, annál dühösebb lett a féltékeny férj. Végre Pantalon ur megunt hallgatni a meg nem érdemelt kifakadásokat. „No ha épen annyira kívánja ön... én ugyan nem azért jöttem ide, hogy párbajt vívjak; hanem a dolog utóvégre is sokkal eredetibb, semhogy vonakodnám ráállani. Kész vagyok uram, elfogadom az ön pisztolyát, meg a párbajt.“ E szavakkal tényleg föl is kapta a pisztolyok egyikét. A bős Otthellót az őszinte szándékról tanuskodó ezen szavak annyira megnyugtatták, hogy egyszerre meg volt győződve Pantalon ur ártatlanságáról. „Nono — mondá — látom, hogy ön teljesen ártatlan; sajnálom, hogy tévedtem és bocsánatot kérek öntől! Ön előtt bizonyosan különösnek tűnt fel indulatos magviseletem. Nos ha ismerné nőmet, egy percig sem csodálkoznék rajta. Oh az én nőm szép mint egy angyal! az a természet! — azok a szemek! — az a pici láb!“ Ezzel a megszelidült férj kezdte részletesen ecsetelni neje bájait.

„Azt hiszem, tevé hozzá, nem találja különösnek, ha ily nőért követ el bolondságot az ember. Ah uram, én szeretem ezt a nőt, minden lehelletem az övé s miatta nem tudok aludni; de öntől uram, nem tartok többé; meggyőződtem róla, hogy ön egy becsülettudó férfi; elégtétellel tartozom önnek, a miért ok nélkül gyanuba vettem, jöjjön velem, hogy bemutassam a nőmnek!“ — „Ezer örömmel!“ válaszolá Pantalon ur s azok, kik néhány pillanat előtt még löni akartak egymásra, most karonfogva s egész bizalmasan tértek haza. — Az asszonyka igazán bájos volt s hangosan felkacogott, midőn férje a sajátosság félreértést elmondta. Pantalon ur villás reggelire lón meghiva, aztán eljött más nap is s azontul minden nap. A szerencsétlen férj verekedni akart oly dolog miatt, a mely csak felhevült agyában létezett és eszébe se jutott verekedni akkor, a mikor már — lett volna reá ok. —

Királyi adomány. Ö felsége szepesmegyei Illésfalvi közönség tüzkárosult lakosai részére magánpénztárából 400 frt segélyt adományozott.

Közgazdaság és üzlet.

A Lubló-Podolin-Gnezdai takarékpénztár mult 1876 évi üzletkimutatása szerint a forgalom: és pedig bevétel — 7724 frt 60 kr. pénztárkészség áthozatalával — 616090 frt 87 krt: kiadás — 3916 frt 15 kr. pénztármaradvány átvitelével — 616,090 frt 87 krt. tészen.

A 35,000 frtnyi befizetett alaptőke után pedig a mult évről jövőre 17 1/2%, vagy is 6250 frtot tészen.

Speries, den 1. Februar.

Jedermann ist es zur Genüge bekannt, welchen Bekürzungen die Pächter des städtischen Schanfrageles — und hiedurch mittelbar auch die Stadt selbst — in Folge der bisherigen diesbezüglichen Maßregeln, deren Mängel sich von Tag zu Tag fühlbarer machten, fortwährend ausgelegt waren.

Es gab weder ein präzises Normativ, welches der Obrigkeit zur Richtschnur hätte dienen können, noch wußte das Publikum und die Gewerbetreibenden, an was sich zu halten, um Unannehmlichkeiten vorzubeugen.

Die unerquicklichen Auftritte, welche zwischen den Käufern und den am Plage zur Kontrolle aufgestellten Propinationsdienern stattfanden, wiederholten sich so häufig, daß sie ein ständiges Argerniß bildeten, welches schon auch aus dem Grunde höchst bedauerlich war, weil der zu Erzeffen sich leicht hinneigende Straßenvögel nur zu oft Gelegenheit fand, mit den Organen der öffentlichen Ordnung Streit und Handel anzufangen.

Auch erwies sich diese Kontrolle als gänzlich ungenügend, um die Interessen der Pächter und somit auch der Stadt, zu wahren.

Denn wie sollte es dem betreffenden Propinationsdiener möglich werden, in jedem einzelnen Falle von der Gasse aus herauszufinden, wer die Handlungen in der Absicht besucht, um Spiritus zu kaufen, und wenn er dies that, ob zu „technischen“ oder sonstigen, weniger technischen Zwecken?

Er mußte sich lediglich auf seine Menschenkenntniß, recte Spürnase, verlassen, um die Schmuggler von den ehrlichen Käufern zu unterscheiden und auch im Entdeckungsfalle ging es selten ohne Kaufereien und Erzeffe ab, was seinerseits zur Folge hatte, daß das Publikum gewöhnlich den Schmuggler für den Geschädigten anah und in Schutz nahm.

Wir wollen natürlich auch jenen Gewerbetreibenden und Kaufleuten nicht die Parthei nehmen, die zur Ueberlistung des Rechtes wissentlich ihre Hand boten; aber die bestehende Ordnung berechnete sie zum Spiritusverschleife zu technischen Zwecken und konnte es ja durchaus nicht ihre Aufgabe sein, zu untersuchen, welchem Käufer technische Absichten vor Augen schwebten und welchem nicht.

Mit einem Worte: die bestandene Ordnung war so mangelhaft, daß die Ueberwachung der Rechte nahezu an die Unmöglichkeit streifte.

Die Regale-Einkünfte unserer Stadt schmälerten sich daher zusehends und auch anderer Orten verhielt sich die Sache nicht günstiger.

Speries und wohl auch andere Städte wendeten sich daher wiederholt an das Ministerium, um dasselbe zu bestimmen, durch Regelung der diesbezüglichen Maßregeln die in solchem Grade zur Nothwendigkeit gezielene Abhilfe zu schaffen.

In letzter Zeit war auch vielfach von der baldig bevorstehenden In-Angriffnahme eines Gesetzentwurfes die Rede, welcher die Ablösung des Regales dekretiren sollte; doch ist der Zeitpunkt hiezu augenblicklich nicht geeignet; die legislatorische Regelung der Frage erfordert ein umfassendes Studium welches Mühe und volle Hingebung beansprucht, lauter Dinge, die jetzt, da sämtliche Kräfte von den Ausgleichs- und sonstigen brennenden Fragen vollends absorbiert werden, hinsichtlich dieser Angelegenheit nicht vorhanden sind.

Da aber die — wenigstens zeitweilige — Regelung schlechterdings nicht aufgeschoben werden konnte, so hat das Ministerium die Ausübung des Schanzrechtes betreffend, bis zur endgültigen Regelung dieser Frage durch die Gesetzgebung, ein Normativ geschaffen, welches mit dem heutigen Tage — 1. Februar — in Kraft tritt.

Wir haben in einer der letzten Nummern unseres Blattes diese hochwichtige Verordnung in ungarischen Theile vollinhaltlich reproduziert und beschränken uns daher an dieser Stelle darauf, den 2. Punkt des Normatives folgen zu lassen, welcher die Regelung jener Fragen enthält, die bisher die unklarsten waren und zu den meisten Streitigkeiten und Wirrnissen Anlaß gaben. Die betreffende, alle Zweifel beseitigende und die ordnungsmäßige Ueberwachung ermöglichende Stelle der Verordnung lautet folgendermaßen:

2. Die protocollirten Material-, Spezerer- und Gemüthwaarenhändler sind berechtigt, inländische Dessert- und ausländische Weine, ausländische Biere, verführte alkoholhaltige Getränke, worunter mit reinem Spiritus fabrikmäßig erzeugte keine Getränke, wie Liqueur, Rum und Rosoglio zu verstehen sind, in gehörig verkorkten, versiegelten oder mit einer Bleikapsel verschlossenen, mit einer Bigarette versehenen Flaschen zu verkaufen.

Als inländischer Dessertwein ist nur derjenige anzusehen, dessen Preis per Liter mit mindestens 60 fr.

festgestellt ist. In diesem Preise ist der Werth der Flasche, der per Liter 10 fr. nicht übersteigen darf, mit einbegriffen.

Unter ausländischen Weinen und ausländischen Bieren sind ausschließlich die außerhalb des gemeinsamen Zollterritoriums erzeugten Weine und Biere zu verstehen.

Liqueur, Rum und Rosoglio kann nur dann als auf Grund der ersten Minca dieses Punktes verkaufbares raffinirtes Spirituosum betrachtet werden, wenn ihr Preis per Liter und Flasche mit mindestens 60 fr. festgestellt ist.

Die oberwähnten Kaufleute dürfen auch Spiritus von mindestens 30 Baumegraden Alkoholgehalt an Gewerbetreibende zum industriellen Betriebe und Andern zu häuslichen Zwecken verkaufen, doch darf dies nur in verschlossenen, gehörig versiegelten Flaschen geschehen, welche außerdem noch mit der Bigarette des Fabrikanten oder verkauften Kaufmannes versehen sind, geschehen. Solche Flaschen dürfen nicht weniger als 1/2 und nicht mehr als 1 Liter Rauminhalt haben.

Es wird übrigens erklärt, daß die oberwähnten Kaufleute den Verkauf von Spiritus und Spirituosum nur als Nebenbeschäftigung betreiben dürfen.

Kleine politische Rundschau.

Inland. Die ungarische Akademie der Wissenschaften feierte am 28-ten Jänner den Todestag des „Weissen des Landes“, Franz Deak, der auch Direktionsmitglied der Akademie gewesen.

Eine glänzende Verlesung hatte sich eingefunden, um dem Andenken des großen Todten den Tribut der Pietät zu zollen.

Wir gedenken der Deak-Feier an dieser Stelle, denn Deaks Name ist mit unserer staatlichen Existenz aufs innigste verschmolzen und verflochten. Das hervorragendste Moment der Feier bildete die Gedertrede Anton Csengeris, des verdienstvollen Vice-Präsidenten der Akademie.

Der Schluß dieser großartigen Rede lautete folgendermaßen:

Wir wissen, wie besorgt in den Tagen der Krönung die höheren Kreise waren, um einen Ausdruck der dankbaren Anerkennung ihm gegenüber zu finden. Er aber kannte, suchte keinen größeren Titel als den des einfachen Bürgers; und man hätte es für eine Verletzung seines Charakters gehalten, ihm Vermögen und Tiden auch nur anzubieten. Er nahm nicht einmal ein kleines Andenken mit den Porträts des Königs und der Königin an, um nicht den Neid zu erwecken. Trotz seiner vierzigjährigen makellosen Laufbahn konnte ja selbst er nicht der Verdächtigen entgehen. Und wenn er das Geschenk angenommen hätte, dann hätte man mit einem Scheine von Verechtigung auch von ihm zu sagen vermocht, er habe denn doch nicht selbstlos gewirkt; denn wie einfach auch das Porträt sein möge — der Nahmen kostet gewiß viel. Seine Schöpfung, und nicht seine Person, wünschte er vor der Verleumdung zu schützen; obzwar er auch seinen Ruf, den einzigen Erwerb seiner langen Laufbahn, mit Recht vor dem Schmutz bewahrte. „Se. Majestät“ — sagte Deak schließlich zu den Ministern, welche mit ihm in dieser Angelegenheit verkehrten — „wird mich wahrscheinlich überleben. Wenn ich sterbe, möge er an meinem Grabe sagen, daß Franz Deak ein ehrlicher Mensch gewesen. Dies erblicke ich mir zum Lohne!“. Also der Titel des einfachen Bürgers und die Ambition, für einen ehrlichen Menschen gehalten zu werden. — Wie bescheidene Ansprüche! sagt der Alltagsverstand, welcher vom ethischen Menschen keinen höheren Begriff hat, als daß er Niemanden schadet und vielleicht auch die zehn Gebote hält. „Wie viele ehrliche Menschen giebt es!“ hörten wir sagen. Aber, geehrte Verlesung, Männer giebt es noch mehr; und dennoch mußte Napoleon im großen Deutschland einem Goethe begegnen, um sagen zu können: „Das ist ein Mann!“ Und was die Ehlichkeit betrifft, mußte Byron in der Geschichte einem Washington begegnen, damit — wie er in seinem schönen Gedichte sagt — sein in der Betrachtung der Großen ermüdetes Auge ruhen könne.

Mit demokratischer Schadenfreude hörten und hören wir auch heute noch — selbst von Seite solcher Männer, welche die Politik Deaks verurtheilten — die Aeußerung, daß die Monarchie für diesen Bürger mit republikanischen Tugenden keinen Lohn hatte! Und dennoch ist dem nicht so, geehrte Verlesung. Es gab einen Lohn, welchen Franz Deak annahm, einen Lohn, welchen er, außer jenem, welchen ihm sein eigenes Bewußtsein bot, höher denn Alles schätzte, weil derselbe ein Schatz war, welcher der Nation Zinsen trug. Dieser Lohn, dieser große Schatz, geehrte Verlesung, war das nimmer aufhörende große Vertrauen des gekrönten Königs!

Ihre Majestäten der König und die Königin haben den Wunsch des großen Mannes treu erfüllt; sie legten auch die ersten Kränze auf die Bahre, welche die Nation, welche die gebildete Menschheit umstand.

In Angelegenheit der Ausgleichsfrage werden die Ministerkonferenzen forgesetzt, bisher jedoch ohne jegliches Resultat.

Ausland. Die Türkei hat mit Serbien und Montenegro die Verhandlungen bezüglich eines separaten Friedensschlusses in Gang gebracht. Ob dieselben zum Ziele führen, oder nur eine Verzögerung herbeiführen werden, wird sich erst zeigen. Uebrigens wird in Konstantinopel die Gefahr ihrer ganzen Tragweite nach gewürdigt und werden daher die Küstungen fortgesetzt.

Bezüglich des angeblichen Thronwechsels in Rußland meldeten die Blätter Folgendes:

Die Kriegspartei habe — so versichert man — den Thronfolger vollständig gewonnen: der Czarewitsch soll in Folge dessen seinem Vater, der mehr als je kriegerisch ist, die Ueberzeugung beigebracht haben, daß er, im Interesse sowohl der Dynastie, als auch des Reiches, sich ins Privatleben zurückziehen solle. Alexander der Zweite, welcher schon vor einigen Monaten daran dachte, die Krone niederzulegen, soll nunmehr wirklich entschlossen sein, dieses Vorhaben auszuführen. In den Reihen der Arme, wie der sogenannten Moskauer Partei, die man auch die altrussische nennt, fühlt man die diplomatische Niederlage, welche Rußland in Konstantinopel erlitten, ungemein lebhaft und darin stimmt der Thronfolger mit den Altruisten überein. Man behauptet, daß er sogar, als man ihm das klägliche Ende der Konferenz meldete, die Aeußerung that: „Das ist eine Entehrung Rußlands, die wir nicht dulden dürfen.“ Der Thronerbe soll der Ansicht sein, daß selbst ein unglücklicher Krieg einem Frieden, der durch eine solche diplomatische Niederlage erkauft worden wäre, vorzuziehen sei. Bei dieser Gelegenheit wird daran erinnert, daß die orientalische Frage es war, welche einen ähnlichen Entschluß auch bei dem Tode des jetzigen Czaren, Alexander dem Ersten, zur Reife brachte. Bekanntlich verhinderte der plötzlich eingetretene Tod, der diesen Czaren in Taganrog ereilte, die bereits beschlossene Abdikation.

Tagesneuigkeiten.

Der leztthin abgehaltene Sperieser Jahrmart ist beispiellos schlecht ausgefallen. Der Jahrmart hatte kaum den Anschein eines spärlich besuchten Wochenmarktes.

Der Grund des Mißlingens lag nicht eben in der Witterung, denn obwohl ein starker Nordwind blies, war es weder unträglich kalt, noch konnte man über Schneeverwehungen klagen. Bezeichnend ist, daß die am Plage errichteten Buden um 3 Uhr Nachmittags bereits größtentheils weggeräumt wurden.

Wenn im Kalender Mondschein ist, so kann auf der Gasse die fabelhafteste Finsterniß herrschen und die Laternen werden doch nicht angezündet.

Dienstag und Mittwoch bot sich den Einwohnern unserer Stadt abermals die Gelegenheit in dieser Hinsicht Studien zu machen. Dieselben dürften sich bei Vielen um so interessanter gestaltet haben, da die Trottoirs an beiden Abenden mit Glatteis überzogen waren. Was liegt endlich daran; auf einen Bein- oder Armbruch u. s. w. mehr oder weniger kommt es nicht an, und die Gasse möge immerhin finster bleiben wenn nur im Kalender Mondschein ist. In Abdera war es auch nicht anders!

Mehrere Diebstähle wurden leztthin im Bereiche unserer Stadt verübt, u. z. wurden in einem Hause auf der Hauptgasse, mehrere in Vorzimmer befindliche Bilder sammt Rahmen entwendet; auf der oberen Vorstadt hingegen ein komplettes Bettzeug.

Der Eisplag war im Laufe dieser Woche täglich stark besucht und namentlich blieben auch unsere schönen, und so grazios schleichenden, Damen nicht fern. Alles suchte sich für die Sportlosigkeit der bisherigen Winterwochen nach Kräften zu entschädigen.

Auf gestern Abend lautete die Einladung zu dem solennen Eisfeste. Den ausführlichen Bericht über dasselbe liefern wir in der nächsten Nummer und bemerken nur noch, daß sich unser Spezial-Verichterstatte loben an Ort und Stelle verfügt hat.

Die Aktionäre der Lublau-Pudlein-Knießner Sparrakassa werden ihre ordentliche General-Verlesung am 27. Februar 1. 3. im Sparrakassalokale zu Lublau abhalten. — Verhandlungs-Gegenstände: 1. Wahl eines Vorsitzenden. 2. Bericht des Directoriums über die Verwaltung und den Stand der Sparrakassa. 3. Vorlage der 1876. Bilanz. 4. Bericht des Aufsichtsrathes. 5. Beschlußfassung, über die Verwendung des Reingewinnes — 6. Wahl eines Mitgliedes des Directoriums. 7. Vorlage des Directoriums in Angelegenheit der Sparrakassa Beamten. 8. Wahl dreier Aktionäre zur Autentication des Protocollles der Generalversammlung. 9. Anträge der Aktionäre.

Der nächste Bartfelder Markt findet am 7. d. M. statt.

„Drei Rosen.“ welche Fülle von Poesie entstrahlt nicht diesen zwei Worten! die Rose, wer kennt sie nicht als Symbol der Unschuld, der Reinheit und sonstiger Tugenden! Und erblickt man für gewöhnlich schon in einer Rose die Versinnlichung aller dieser lebenswürdigen Eigenschaften, so sollte man glauben, in drei Rosen alles das Schöne und Gute dreifach erhöhter Potenz antreffen zu können. Leider ist dies eine Theorie, welcher die Wirklichkeit nicht immer entspricht. Wir haben z. B. hier in Speries auch drei Rosen, d. h. ein Gasthaus, welches so betitelt ist und dessen Eigenthümer die Stadt selbst ist. Gegen dieses Gasthaus haben wir nun nichts zu erinnern, wohl aber gegen den Umstand, daß die an der Ecke dieses Hauses befindliche Gasse stets mit Wasser überfluthet ist, weil, wie man sagt, die Inlaffen des drei Rosen-Hauses ihre Tische und sonstigen Geräthschaften auf der Gasse zu waschen pflegen. Wir werden ersucht, diesen Umstand der Aufmerksamkeit der betreffenden öffentlichen Organe anzupfehlen, welcher Aufgabe wir uns hiemit entledigen.

Ein Sohn Albions in Speries. Es war zu jener besseren Zeit, als der Ungar noch seinen jungfräulichen Tabak rauchen durfte, ohne für Lizenzen, die ihm fremd waren, zahlen zu müssen; zu jener

Zeit, als das jetzige tiefenhafte Defizit, mit allen seinen Misereen noch im Mutterleibe schlummerte.

Das benachbarte Bartfelder Bad stand dazumal in floribus. Aus Nah und Fern, und namentlich aus Polen, strömten vornehme Gäste herbei, die gut kuschelten und schlecht wirtschafteten. Tausende und Tausende wurden in Bartfeld vergeudet. Im Glase perlte der goldene Tokajer; der braune Mustler entlockte seiner Geige bald herzinnige, liebebauchende, bald wilde, leidenschaftliche Weisen und elegante Cavaliere umkreisten den zauberhaften Kranz von schönen Damen. Und während im Walde süßes Geflüster, und wohl auch Liebesflüster, im Tanzsalon hingegen die herausfordernde Einleitung irgend einer Polonaise oder Mazurka, ertönte, wurden beim Spieltische rasende Summen gewonnen und verloren und mit den Summen nur zu oft auch Glück und Ehre.

Was Wunder, wenn unter solchen Umständen Bartfeld sich bald eines, beinahe europäischen Rufes erfreute. Ein reicher, mit Spleen behafteter Engländer hatte bei Gelegenheit eines früheren Pariser Aufenthaltes auch davon reden hören. Den Beschluß zu fassen, von London direkt nach Bartfeld zu fahren und mit so und so viel Koffern bepackt, bereits in einer Landkutsche zu sitzen, war das Werk einer halben Stunde. Unser Engländer fuhr über's Meer und ohne sich irgendwo länger, als eben unumgänglich nöthig war, aufzuhalten, kam er endlich in Eperies an. Hier mußte er sich aber entschließen, die Nacht zuzubringen, weil in der Schnelligkeit für den Bartfelder Weg keine Pferde aufgetrieben werden konnten.

Er that es sich daher in dem Gasthose, wo er abgestiegen war, nach Möglichkeit gültlich. Beim Soupe wurde ihm unter Anderm auch Brod vorgelegt, welches etwas schwärzer war, als gewöhnlich. Beim Anblick desselben meinte er, er könne es nicht essen, und müsse daher sofort die Heimkehr antreten. Man gab sich alle Mühe, ihm begreiflich zu machen, er würde in Bartfeld ganz nach Geschmack bedient werden. Er ließ sich nicht lapazitiren; brummte ein „Goddam“ in den Bart und trat sofort die Rückreise an, um bis London wieder nirgends stehen zu bleiben.

Seine Majestät, der König von Rubien, wird am 13. Februar, den für diesen Tag angekündigten Maskenball unseres Schützenvereines mit seiner hohen Gegenwart beehren, um bei dieser Gelegenheit Punkt 9 Uhr Abend, „ungeneret, ungejüret,“ um die Hand der reizenden Königin von Aethiopien zu werben. Ihre Majestät werden sich herablassen, sich von einem P. T. Publika nicht in Verlegenheit bringen zu lassen, und werden hochhero Einzug nach echt äthiopischer Sitte auf Straßen und Elefanten halten.

Unsere Stadt kommt so äußerst selten in die Lage, sich des Anblickes hoher Potentaten, und feierlicher Hof-Ceremonie, zu erfreuen, daß es sicherlich die Gelegenheit nicht unbenußt verstreichen lassen wird, um sich dieses Genußes theilhaftig zu machen.

Am Plage todt zusammengefallen! Man erschrecke nicht; es handelt sich nicht um Menschen, sondern um — Hühner.

Bei Gelegenheit des letzten Wochenmarktes brachte nämlich ein, wie man behauptete, Sebeser Weib Hühner zum Verkaufe auf den hiesigen Platz. Eine Frau ließ sich durch das günstige Exterieur der Waare irre leiten und erhandelte dieselbe sofort. Kaum hatte sie jedoch den zweifüßigen Artikel in Empfang genommen und noch einige Gänge gemacht, als die, ohne Zweifel mit einer Krankheit behafteten, Hühner krepirten. Die Verkäuferin hatte sich mittlerweile natürlich unsichtbar gemacht.

Der Thronwechsel in Rußland soll sich wie gemeldet wird, thatsächlich bestätigen. Einem Budapester Blatt telegraphirt man diesbezüglich folgendes: Die Gerichte über die Abdankung des Kaisers Alexander gewinnen — nach Nachrichten des „Tagbl.“ aus St. Petersburg — an Konsistenz. Am 2. März, als am Jahrestage seiner Thronbesteigung, soll das Abdankungsmanifest erscheinen.

Civilen. In Wiener Blättern ist folgendes zu lesen: Im abgelaufenen Jahre sind beim Wiener Magistrat 72 Civilen geschlossen worden, von denen 30 allein auf Brautleute entfielen, die nach der Zuständigkeit der ungarischen Reichshälfte angehörten. Se nach dem Religionsverhältnisse gehörte bei 51 Ehen ein Theil der mosaischen Religion an und der andere Theil war confessionslos; bei 20 Ehen waren beide Theile konfessionslos und bei einer Ehe war der Bräutigam Mohamedaner, die Braut aber konfessionslos. Im Ganzen wurden bisher, das ist seit dem Jahre 1870, 390 Civilen geschlossen.

Prügelmaschine. Ein amerikanischer Erfinder hat eine Prügelmaschine konstruirt, welche alles dagesessene in diesem Genre weit übertrifft. Die Maschine ist so eingerichtet, daß zwanzig Kinder zu gleicher Zeit die Ruthe bekommen können! Einstweilen ist sie jedoch nicht verkäuflich, da der Erfinder das Instrument nothwendig zur Erziehung seiner zwölf Kinder braucht.

Fruchtpreise vom 1. Februar 1877.

Wagen per 100 Kilogr.	fl.	kr.
Weizen „ 100 „	9.—	—
Gerste „ 100 „	10.—	11.50
Rohr „ 100 „	5.50	6.25
Dafel „ 100 „	4.75	6.—
Mais „ 100 „	—	—
Erbisen „ 100 „	8.—	10.—
Linolen „ 100 „	8.—	11.—
Pistolen „ 100 „	10.—	10.50
Erbsen „ 100 „	2.50	—

Die in Prag am 31. Jänner gehobene Zahlen.

63, 76, 60, 85, 64.

Die nächste Ziehung am 15. Feber 1877.

Die in Ofen am 27. Jänner gehobene Zahlen: 7, 53, 17, 23, 52.

Die nächste Ziehung ist am 10. Feber 1877.

Felelős szerkesztő: *Kyss Géza.*

Kiadó-tulajdonos: *Az Eperjesi Bankegylet.*

Die Modenwelt.

Am Montag den 5. Februar wird No. 9 (von XII. Jahrg.) ausgegeben werden. — Bestellungen auf das laufende Quartal werden noch fortwährend von allen Buchhandlungen und Postämtern angenommen und die bereits erschienenen Nummern nachgeliefert.

Vierteljährlicher Abonnements 75 kr. Oe. Wkr., mit Franko-Postversendung 1 Gulden 5 kr. 41

A felsőmagyarországi első ipar- és hitelbank és az eperjesi takarékos hitelegylet részvényesei, ezennel tisztelettel meghívotnak a f. é. február 15-én d. u. 3 órakor, szab. kir. Eperjes városában, a megyeház tanácskozási termében tartandó

KÖZGYÜLÉSRE.

A tanácskozás tárgyai lesznek:

1. Az igazgatóság jelentése a mult üzletév eredményéről s a mérlegek előterjesztése. 50 3-3
2. A felügyelő bizottság jelentése.
3. Az osztalék meghatározása.

Eperjes 1877. január 11-én.

Az Eperjesi Bankegylet igazgatósága.

Bérbeadó.

A szinye-lipóczi határban 290 hold föld az ahhoz tartozó rétségekkel bérbe adandó.

A feltételek Keczer-Szinyey Zsófia urhölgnél tudhatók meg.

Bürg. Bräuhaus Eperies.

Wir empfehlen hiermit einem P. T. Publikum unsere als vorzüglich erzeugte

Presshefe,

selbe ist täglich in den Bräuhauslokalitäten frisch zu beziehen.

Preis pr. halb Kilo 40 kr.

Bei größerer Abnahme gewähren wir einen entsprechenden Rabatt; mit dem Bemerkn, daß nicht verwendete Presshefe nach 2 Tagen anstandslos umgetauscht wird. 33 3-3

Ign. Klein & Comp.

A Nagy-Sárosi mülalom részvénytársulat

t. cz. részvényesei a f. 1877-ik évi február hó 27-én sz. k. Eperjes városa tanácstermében, délelött 9 órakor tartandó

rendes évi közgyűlésre,

az alapszabályok értelmében, ezennel tiszteletteljesen meghívotnak.

A tanácskozás tárgyai lesznek:

1. Az igazgatóság évi jelentése s annak folytán szükségelt határozatok.
2. A felügyelő bizottság jelentése.
3. Az évi osztalék meghatározása,
4. Egy igazgatósági tagnak választása.
5. A felügyelő bizottságnak a kereskedelmi törvény értelmében, három évi tartamra történendő választása.

Kelt Eperjesen 1877. január hó 29-én

Jelenik-Almássy István,
elnök.

Gutsverpachtung.

Die gräf. Szirmay'schen Güter im Sároser Comitate und zwar:

1. In **Szent-Mihály** und **Tolcsemes**, unweit von Eperies gelegen, bestehend aus Intravillangrund, 464 Joch Aekern und Wiesen, nebst dazu gehöriger Hutweide, Regalbeneficien, entsprechenden Winter-Anbau und Fundus instructus.

2. In **Bukocz**, bestehend aus Intravillangrund, 302 Joch Aekern und Wiesen nebst entsprechender Hutweide, Regalbeneficien und Fundus instructus.

3. In **Gribó**, bestehend aus Intravillangrund, 258 Joch Aekern und Wiesen, dazu gehöriger Hutweide, Regalbeneficien — und Fundus instructus, sind einzeln und abgefondert von 1. April 1877 angefangen, auf 6 nacheinander folgende Jahre in schriftlichem Offertwege zu verpachten.

Die schriftlichen, versiegelten Offerten, sind bis 24. Feber 1877 an den Gefertigten, **Leutschau, Zipser Comitat**, einzureichen oder einzuliefern, und kann, nähere Auskunft, über die Pachtbedingungen, sowohl daselbst, als auch bei dem Advokaten Herrn Aurel von Kubinyi in Eperies, bezüglich der Güter Bukocz und Gribó aber, auch bei dem Advokaten Herrn Oskar von Nyomarkay in Sztrapfó erteilt werden.

39 1-3 **Moritz Kermeszky**, als Bevollmächtigter des Herrn Grafen Alfred von Szirmay.

Julius Naprawszky,

Tapezierer in Eperies,

empfehl ich einem P. T. Publikum zur Anfertigung aller in dieses Fach schlagenden Arbeiten, als: alle Gattungen

Möbelarbeiten

sowohl neu anzufertigen als auch zur Reparatur,

ferner werden jede Art Gebr. **Thonet'sche**

gebogene Holz-Möbel zum Ueberflechten

übernommen, und werden sowohl in der Stadt als auch auf dem Lande bei prompter Bedienung zu den solidesten Preisen angefertigt.

Wohnung: Ungar-Gasse, Nr. 235. im Hause der Frau Furman, vis-à-vis der Fleischbänke. 2-3

Hirdetmény.

Sáros-megye Varjufalu községében egy circa 120 hold rét s szántóföld, és 25 hold erdőből álló tagosított birtok a hozzá tartozó egy uj lakóház, és gazdasági épületekkel szabad kézből eladó — a közelebbi feltételeket megtudhatni **Körtvélyessy Szilárd** urnál, **Varjufalván.** 29 3-3